

MATTHIAS MÜLLER

Una compilació dels últims films del cineasta alemany, que diu a propòsit de la seva obra que "no té domicili fixe, ni casa, ni una característica que el defineixi". Un cinema centrat en la precisió i la intensitat del curt que "embasta lliurament la ficció amb el documental, imatges pròpies i imatges apropiades" per crear una visió onírica tan particular com universal. Un cinema, en resum, a l'espera que l'espectador pugui completar l'obra.

Aus der Ferne - The Memo Book, 1989, 29'

«*Aus der Ferne* és una elegia i al mateix temps una obra de ciència ficció que comença tot just després de la mort d'un amic íntim malalt de la sida (S).

El fet que el desig sigui tan resolutament prop de la mort o que la mort ressegueixi els camins de l'amor, són les paradoxes que subteixeixen els cossos i el cinema de Müller. Tot i que la pel·lícula es filma per la mort d'un amic, acaba per pertànyer al cineasta, que torna obsessivament al seu propi cos per posar a prova les seves possibilitats de continuar.

La virtuositat de Müller per refilmar, empalmar i la seva tècnica de coloració, concorren en un Maelström eròtic i divideixen el món en un flux intern i extern, de continent i contingut. En la mateixa línia que Eisenstein, Genet i Anger et Jarman, *Aus Der Ferne* prova de reinventar el cos masculí, no per aconseguir un ideal superior, sinó més aviat per celebrar la comunió i la desesperació, el mite i el discurs. Les seves imatges elegants i desimboltes sorgeixen davant «al principi només el món existia» i no per això esdevenen menys comprensibles. Una de les pel·lícules més importants del cinema alemany.»

Mike Hoolboom.

Home Stories, 1991, 6'

Crida. Es queda sense paraules. L'espera del terror la paralitza. Però en realitat, només fa front al punt de vista de l'observador. L'observen. Clixés de melodrama configuren un drama atapeït d'estereotips. Un muntatge brillant revela mecanismes de voyeurisme en la pel·lícula de Matthias Müller.» Ç

Associació de crítics de cinema alemanys.

Sleepy Haven, 1993, 15'

«*Sleepy Haven* de Matthias Müller recupera explícitament la tradició de *Fireworks* de Kenneth Anger. *Sleepy Haven* materialitza les fantasies d'un somni eròtic diürn. És un còctel de seqüències originals i seqüències manllevades d'altres pel·lícules de qualsevol tipus, que es barregen com es barregen els amants.

Es descobreixen cossos de mariners despullats entre solaritzacions que pampalluguen, als quals se'ls atribueix

una aura de desig físic per mitjà de l'emulsió dels seus tatuatges. Progressivament, Müller transforma la metàfora material en una metàfora de l'amor.

Es veuen paquebots al moll. Cada pla rep el seu propi impuls de fosos successius. La pantalla respira sorollosament.

El recurs del diafragma en iris recorda les cavitats i les obertures del cos humà. Aquesta pel·lícula no recorda només *Fireworks*, les imatges de Müller també ens recorden un altre clàssic: Un chant d'amour de Jean Genet».

Peter Tscherkassky.

Alpsee, 1994, 15'

A *Alpsee* es fusionen les tendències de dos treballs anteriors: el «found footage» i la meua història personal. A cavall d'una pel·lícula de ficció i una pel·lícula de collage experimental, *Alpsee* és el retrat punyent d'una infantesa dels anys seixanta.

Matthias Müller

Pensao Globo, 1997, 15'

Un home s'afronta a la seva propera mort. Marxa de viatge, potser el seu darrer viatge, i es retroba a la pensió Globo, a Lisboa. Un cop allí, deambula sense rumb per la ciutat, amunt i avall. La pel·lícula descriu la vida d'una persona arran d'una important transformació. «A vegades em sento com si ja hagués deixat d'existir, com si només fos el meu propi fantasma».

Vacancy, 1998, 13'

Brasília, «la ciutat de l'esperança», «l'última utopia del segle XX» (Umberto Eco), es conserva actualment com herència cultural. La ciutat té la mateixa edat que el realitzador. En aquesta crònica de viatge s'han inserit extractes de pel·lícules d'aficionats i de llargmetratges que es van filmar a principis dels anys seixanta. *Vacancy* representa una ciutat utòpica que ha estat abandonada pels seus habitants, un museu que sobreviu només gràcies als seus guardians.